

Izhaja  
vsak drugi in četrti  
četrtek v mesecu.

Naročnina  
stane  
80 kr. na leto.

Posamezne številke  
se dobivajo po 5 kr.

# GLASNIK

Naročnino in dopise  
pošiljajte uredništvu  
»Glasnik«  
Cesta v Mestni Log 4.

Oglasila  
delavcev, ki nimajo  
dela, ali delo  
dajavcev, ki iščejo  
delavcev, se vsprej-  
majo zastoj!

*Krščanski delavci, združite se!*

Štev. 10.

V Ljubljani, 24. marca 1897.

Letnik III.

## Našim poslancem v potno torbico.

Ko se poslavljajo pred odhodom v tujino znanci in prijatelji med seboj, naročajo pri tem eden drugemu marsikaj, kar bi utegnilo temu ali onemu koristiti.

Tudi naši znanci — naši poslanci — se odpravljajo sedaj na pot proti Dunaju, kamor jih pošilja ljudska volja in zaupanje. Bolj kakor vsakemu drugemu je gotovo potrebno poslancu, da mu njegovi volilci napolnijo popotno torbico z različnimi željami, zahtevami in težnjami, katere naj on kot poslanec v imenu ljudstva zastopa v državnem zboru. Dolžnost poslanca je, da zastopa vedno le koristi svojih volilcev. Dolžnost volilcev pa je, da svojemu poslancu vedno poročajo, kaj želijo v tej ali oni zadevi. Poslanec in narod morata biti v vedni medsebojni dotiki.

Kaj naj pa mi krščansko-socialni volilci naročamo svojim poslancem. Veliko jim imamo naročiti, ker se je proti nam mnogo grešilo. Sporočimo jim najprvo, da jih je volil v državni zbor krščanski slovenski delavski narod. Naš narod ni narod kapitalistov, marveč narod delavnega ljudstva. Poslanci naj v tem smislu uravnavajo svoje delovanje. Sporočimo jim dalje, da našega kmeta tarejo zemljiški dolгови, inozemska in domača kapitalistična žitna konkurenca in pa neznosni zemljiški in hišni davki. Davki naj se pravično razdelé po dohodkih, prepové naj se vsaka žitna borza in omeji tujá konkurenca. Zemljiščne dolgove naj amortizuje država ter dá kmetom priložnost iste poplačati državi v teku let. Ustanovijo naj se nezadolžljivi in neprodajljivi kmetijski domovi in pa obligatorične neodvisne kmetijske zadruge. S tem bi se pomagalo na noge našemu kmetijstvu. Skrbi naj država tudi za dobro plemensko živino, posebno v naših goratih krajih po Gorenjskem. Vinoreja naj se vsestransko podpira, obdači naj se uvaževanje tujih vin v državo izdatno, da bodo domači vinorejci mogli prodati svoje pridelke. Podržavi naj se južna železnica in se na isti vstanové tarife koristne vsestransko našemu ljudstvu. Zniža naj se obrestna mera kolikor največ mogoče. Povejmo dalje našim zastopnikom, da obrtni stan čimdalje bolj hira in da je za istega potreba izdatne pomoči, da se zopet ukrepi. Pred vsem je potreba

dati obrtnikom potrebne samoobrambe nasproti velikemu kapitalu. To se dá storiti po pametni in primerni obrtni postavi. Obrtnik odločuj sam o svoji obrti, nihče se nima vtikati v njegove zadeve. Vstanové naj se prisilne obrtne zadruge, katerih sklepom se ima pokoriti tudi velika obrtnija. Država naj skuša tudi gmotno pomagati malim obrtnikom. Da se izognejo kmetje in obrtniki prevelikim sodnim stroškom, naj imajo obrtne in kmetijske zadruge pravico, zakonito razsojevati razne prepire v svojih zadevah.

Sedaj povejmo in naročimo našim poslancem, da se nahajajo pri nas ljudje, ki z drugimi državljani nimajo enakih pravic, vključ temu da jih družba nujno potrebuje, to so delavci. Izmed vseh stanov mora delavec najbolj pokušati kapitalističnim jarem, ki ga žulj do kosti. Povejmo našim zastopnikom, da imamo vključ tehničnemu napredku izdelovanja se vedno enajsturni delavni čas. Kaj pomeni to za tovarniške in rudniške delavce, pričajo njihova bleda in upala lica. Nujna potreba je da se delavni čas zakonito zniža. Odpravi naj se tudi akordno delo in se mesto istega ustanovi stalna teden-ska plača, ki pa mora zadoščati potrebščinam delavcev. Upelje naj se boljše obrtno nadzorstvo, ki bo delavcem v korist. Bolniške blagajne naj se preosnujejo in spopolnijo tako, da bodo dosegale svoj namen, ravno tako tudi zavarovanje za nezgode. Državni poslanci naj skušajo priboriti zavarovalnico za starost in onemoglost delavcev. Nedeljam in zapovedanim praznikom naj se pribori spodobno posvečevanje. Delavci morajo dobiti zakonito varstvo svobodno se posluževati vseh državljanskih pravic. Vpelje naj se občna direktna in tajna volilna pravica za vse zastope. Volilna pravica naj se proglasi volilni dolžnosti. Država naj pospešuje združevanje delavcev v njihovo obrambo. Državna podjetja naj postanejo uzor socialnega reda. Državni poslanci naj imajo pravico se povsodi sami prepričati, se li izvršujejo zakoni ali ne. Skuša naj se pomagati tudi drugim stanovom, ki so v družbi potrebni. Nizji uradniki, uradni sluge, kakor pismonoše itd. so samo zelo nizko plačani ljudje, tudi tem naj se zboljša njihov položaj. Zato naj se obdači veliki kapital in razkošje. To bi bilo nekoliko tvarine za v torbico našim

**Naročajte „Glasnik“!**



poslancem. Vse seveda ni, toda za prvi trenotek bi bilo tudi to koristno. Polagoma se bode postavljalo socialno poslopje in veliko bo še potreba kamenčkov in zidarjev, predno bode stavba gotova. Toda izgotoviti se mora! Zato pa kličemo in pozivljemo vse dobromisleče poslance na skupno veliko delo. Kateri od njih bi se tega dela ne upal polotiti, ali bi se mu pa zdelo to preveč, naj blagovoli kar odstopiti, ker tak mož ni za našo dōbo in ne za našo rabo! Vseh onih mož delo pa, ki se bodo polotili socialnega vprašanja, blagoslovi Bog!

## Berilo socialnih demokratov.

Socialistična društva imajo povsod tudi svoje knjižnice, iz katerih se izposojajo udom razne knjige. Seveda ni med temi knjigami nobene poštene in krščanske. Grde in podle zabavljice proti veri, ki se zavoljo policije ne morejo govoriti po shodih, se berejo v gojurnih, laznjivih knjižurah. Med vsemi knjigami pa socialisti vzlasti dve najraje prebirajo, ki jih je vsak zaveden socialist že po večkrat prebral.

Prva izmed teh knjig se imenuje »Moses oder Darwin«. Spisal jo je dr. A. Dodel. Ta knjiga laže v prilogi najrjememu brezboštvu. Ne upamo se zapisati, kako se norčuje pisatelj iz vere v Boga in iz krščanstva. Svetemu pismu se roga in podlo zabavlja proti Mojzesu. Pravi namreč, da ni stvaril Bog sveta, marveč da se je svet razvil sam iz sebe, da je človek sam bolj razvita žival, da je neumno govoriti o kaki duši, o njeni neumrljivosti, o večnosti itd. Jasno je, kakšne misli dobé ubogi, preprosti, neučeni ljudje, ki to prebirajo. Na slepo verjamejo, kar jim je zapisal brezbožni socialist. Ne vedo in nimajo niti časa, niti volje izvedeti, kako so najboljši učenjaki sami zavrgli Darvina, nauke in kako se v pravem pomenu učenj svet vedno bolj umika od njegovih nespametnih sanjarij. Ne vedo, da se lahko z učenimi dokazi ovzrejo vse brezverske trditve in se lahko dokaže, kako neumne in neresnične so.

Če bi imeli socialni demokrati, ki dobé v roko tako knjigo, kaj pravega moštva, bi se morali prepričati, je li res vse tako, ali ne. Slisati bi morali tudi kršč. zagovornike, ne samo sovražnikov. Saj se gre vender za najvišje resnice, za najmenitnejše stvari. Človeku pač ne more biti vse jedno, ali bo moral dajati enkrat težki odgovor svojemu Stvarniku, ali pa bo ves segnil v zemlji kot strohni kos trave. To je važna reč. In zato je treba preje dobro premisliti, predno kedo vrže od sebe vero v Boga in v večnost. Toda socialisti napolnijo svoje sodruge s tako slepoto, da verjamejo vse, tudi največje budalosti socialističnim agentom, časopisom in knjigam, nasprotniku pa nobenemu nič. Zato tudi Dodelu verjamejo in ta peklenska knjiga jim izdere vero popolnoma iz srca.

Toda to socialistom še ne zadostuje. Oni nočejo imeti samo brezverskih, marveč hočejo imeti tudi po-

polno živinsko živeče ljudi. V ta namen jim je spisal Avgust Babel knjigo z naslovom: »Die Frau und der Socialismus« (Žena in socializem). — Tako umazanih bukev je malo pod solncem, kot so te. Pisatelj se tu najbolj norčuje iz zakona in pravi, da je zakonska zveza jednega moža z jedno ženo vzrok vsem nesrečam in začetek družabnega nereda.

Najpreje se mora torej odpraviti zakon in uvesti slobodno življenje v tem oziru. Babel hoče imeti, da bi ljudje živeli kot živina in da bi bile tudi ženske skupna last. O greh zoper 6. božjo zapoved hvali te le Lutrove besede:

»Kdor hoče braniti naravnemu nagonu in noče pustiti, kar narava hoče in more, kaj dela tak družega, nego da hoče ubraniti, da ne bi ogenj zgal, da bi voda ne močila, da bi človek ne jedel, ne pil, ne spal.« In zraven pristavlja te le ostudne besede: »To so besede, ki bi se morale v kamen vklesati nad vrati naših cerkva, kjer se tako goreče pridiguje proti »pregrešnemu mesu«.

Bolj značilno ne more noben zdravnik opisati, da je nujno zadovoljevanje ljubavne potrebe. (Str. 54). Babel ne pomisli, da potemtakem bi moral tudi jezni človek rohneti in se maščevati, ropar ropati, kapitalist sužiti delavce; vse bi bilo prav. On ne ve, da se mora človek držati tistega reda, ki mu ga predpisuje božje postave in njegova lastna pamet; noče vedeti, da da Bog milosti vsakemu, kedor jih hoče rabiti, s katerih pomočjo se lahko premaga. Zato pa govori tako grdo in celo pravi, da je najmenitnejše in najpopolnejše delo za človeka — dejanje, o katerem govori 6. božja zapoved. Zato se norčuje, zakaj da se dekleta in mladeniči ne vzgajajo skupaj in zakaj se že v mladosti ne razodevajo otrokom stvari, ki jim jih pametna vzgoja zakriva.

Kaj hoče Babel s tem, sam pravi, ko navaja ostudnega juda Hajne-ja besede: »Den Himmel überlassen wir den Engeln und den Spatzen. (Nebes prepustimo angeljem in vrabom)? S tem hoče le reči, da naj človek na svetu živi, kar more in kolikor more, ker nebes ni in jih socialisti niti ne marajo ne.

S to knjigo, ki jo je vsak zaveden socialist, ki je zmožen nemškega jezika, že gotovo imel v rokah, se ostrupi srce in zato vidimo, da socialna demokracija rodi v nravnem oziru tako strašne sadove.

Nobenega Boga ne pozna; zato pa tudi ne pozna nobenega greha in zato noče ničesar vedeti o kakem zatajevanju. Kakšen konec more imeti tako misljenje? Z neumnim brezboštvom napolnjena glava in z grdo umazanostjo in nesramnostjo opojeno srce pač ne moreta družega spraviti na svetlo, kot sovražstvo in jezo in obup, nezadovoljnost, nemir v družini, surovost in nazadnje velikraf samomor. Socialist ne more biti za družega, nego da jezo zabavlja in podira in ruši, kar more.

Zato pa mora biti naša sveta dolžnost boj nasproti brezbožni in nernavni socialni demokraciji! Zgenimo



se! Casi so resni; če ne bomo mi postavili jezti ti umazani socijalistični povodnji, potem bo kmalu z njo preplavljena vsa naša družba, naši delavci, kmetje, obrtniki, pa tudi naši izobraženci.

Brezbožnost marsikoga ostrasi, a zato ga preslepi osudna nesramnost, s katero se mu dovoljuje vsako zvižvanje in vsaka elasti.

Kakor po slabih knjigah največ strupa prihaja med judovske zapeljance, tako se po dobrih knjigah branita resnica in pravica. Zato širimo med ljudmi dobro berilo in z dobrimi časopisi in knjigami preganjamo slabe!

## Nasa organizacija.

**Slovensko katoliško delavsko društvo v Ljubljani** je izdalo v 10. in 11. tednu 50 gl. 80 kr. v pospepo svojim obolelim članom. — V društvene namene je daroval č. gosp. V. clav V o n d r a š e k, kaplan v Št. Jerneju, 2. gld. — Bog povrni stotero in obudi mnogo posnemalcev!

**Naši shodi.** Dne 14. t. m. smo imeli obilno obiskovno volilno shod v Domžalah. Gotovo je bilo zbranih do 500 mož, ki so z veliko vnemo poslušali govornike. O socijalni demokraciji, njenem začetku in njenih namenih je govoril dr. Krek. Za njim je v temeljitem govoru pojasnoval Gostinčar krščansko - socijalni program (vzlasti kmečki). Vrli trboveljski delavec Tome je v krepkih besedah označil krščansko delavsko stališče. Domači duhovnik Strupi je vodil lepo zborovanje, pri katerem se je sprožila misel, naj se osnuje krščansko - socijalno društvo v Domžalah. — Dne 19. t. m. je sklicalo katoliško delavsko društvo shod v Št. Vidu. Rokodelskega doma dvorana je bila do zadnjega kotička napolnjena. Dr. Krek je govoril o socijalnem vprašanju; dr. Gregorič je sprožil misel, naj protestira shod proti nesramni in izdajavski zvezi slovenskih in nemških liberalcev, ki se je vzlasti dne 18. t. m. v Ljubljani tako jasno pokazala. Jakopič in Gostinčar sta med izbornimi pohvalami razvijala delavske težnje. Sodimo, da je bil ta shod velicega pomena in da je marsikako zdravo zrno ostalo v srcih mnogobrojnih poslušalcev. — Vihu tega smo šli krščanski socijalisti v zahvalo na božjo pot na Šmarno goro. V prelepem spominu nam ostane vsem v tem oziru letošnji praznik sv. Jožefa.

**Iz Novega Mesta.** Naši socijalni demokrati se radi ponasajo, kako da so izobraženi in olikani. Verjamemo jim, vsaj nam dajo za to najboljše dokaze. Nekaj let sem smo imeli v Novem Mestu pustni torek mir pred pijanimi pustnimi šemami. Naši „izobraženi“ socijusi letos niso mirovali prej, da so izposlovali pri o. kr. okrajnem glavarstvu dovoljenje, da smejo po mestu „noreti“, ker ga jim vrli gospod župan ni hotel dati. Večinoma rudeče ali belo rudeče našemljeni so uganjali burke, koje bi bili pač smeli opustiti. Pri tem so beračili pod okni (ti olikanci, da so imeli kaj za pijačo.

Najbolj pa so pokazali svojo oliko zvečer — z nožem. Neki pomočnik, član katoliške družbe rokodelskih pomočnikov, je srčal noro tolpo; tu pa potegne nekov Štefanovičev pomočnik nož ter z besedo: „Bomo pa tako le zmagovali!“ rani omenjenega mirnega pomočnika tako, da je moral ostati skoraj jeden teden v bolnišnici usmiljenih bratov. Lepa olika, socijusi! Odkar je v našem mestu katoliška družba rokodelskih pomočnikov, ni bilo več pobojev med rokodelci; „olikani“ socijalni demokrati bodo zopet uveli nož in poleno, kakor se kaže. — Pri bolniški blagajni so zmagali socijalni demokrati. Pripoveduje se za trdno, da so dali po več nego jeden list in tako dobili večino; vsaj to je gotovo, da je bilo 15 listov več nego navzočih v sobani. Drugič naj vendar načelnik pazi, da boče vsakdo sproti zapisan, ko list odda, da se izključi vsaka pomota, vsaka prevara. Gotovo je pa vendar le, da so prišli katoliški rokodelci k volitvi premalo organizirani. To mora biti bolje.

**Iz Čemšenika.** Iz našega hribovitiga Čemšenika, ljubi Glasnik, pač se menda nisi nobenega dopisa prejel. Ker pa tudi pri nas radi beremo ta cenjeni list, te prosim, sprejmi tudi iz našega kraja nekoliko vrstic. Seveda, kmečka roka ni nič kaj pripravna za tako stvar, a sila kola lomi, pravi pregovor. Zato se moramo tudi mi kmetje ozirati na neko vrsto ljudij, katerim pravi svet: socijalni demokratje. Socijalisti! Kaj pa je to? popraševali so pri nas ljudje drug drugega, ko so nas ti hebrejci nepričakovano kar čez noč osrečili s svojim oklicem. No, gospod urednik, sedaj jih pa že poznamo, te socijalne demokrate, da, pozna jih že skoraj vsak otrok pri nas. Zagorski čevljarji bodo letos dobro opravili, akopram nimajo drugega dela, kakor skupaj zbijati skarpe svojih agitatorjev, katere so si letošnje leto raztrgali po naših hribih. Socijalni demokrat Štampisnik, menimo, bo to delce prvi v roko vzel. Veliko je bilo zanimanje teh ljudskih osrečevalcev po našem pogorju, a na njih žalost popolnoma brez uspeha. Vse mogoče so si prizadeli, obetali so nam, da bodo ves davek odpravili, farji bodo morali vse zastoj storiti, živinsko kupčijo nam bodo zboljšali, prav tu v Čemšeniku bomo nebesa imeli itd. Ko so pa volitve minule, in smo mi v obe skupini izvolili katoliške moze, smo pa tudi mi Čemšeničani postali vsi skupaj „prokleti ajmohtarji“. Nad nas v pogorje si vendar ne upajo priti s svojimi krivci, ker dobro vedo, po kakšnih petih bi morali domov hoditi ali pa se teči. Temveč pa morajo prestat uboge mlekarice, katere od nas v Zagorje mleko prodajati niso. Tu jih obsuje tolpa otrok, kateri jih mesto krščanskega pozdrava z najgršimi psovki zmirlajo, ondaj jih napade kakovsna posamezna Micka, zopet drugje cela ploha že plešastih socijaldemokratičnih dedcev. Da, čudimo se mi Čemšeničani, kako zamorejo zagorski katoliški delavci med tako podivjano druhaljo tako krepko vstrajati in tako izvrstno napredovati. Kakor ravno čujemo, so bili pevci zagorske katoliške delavske družbe pretečeni teden dvakrat od socijalnih demokratov na



cesti iz katoliškega delavskega doma napadeni, a bežali so seveda socijalni demokratje. Pogum, zagorski sodrugi, tudi v Čemšeniku nas je dosti, ki nočemo poslušati krivonosih blapcev.

Čemšeničan.

## Razvedrilo.

### Blago srce.

(Slika z Dunaja. Pripoveduje F. H.)

Na tisoče delavcev gre v trumah v Prater. Prvega majnika je. V jedni taki trumi koraka tudi tvorniški delavec Lepin Karol s svojo ženo in osemletno hčerko Maričko. Na potu skozi okrožne ulice pokaže Karol naglo na okno, v katerem se je videla belolasa dama z rokama k molitvi sklenjenima. Dama je gledala na ulice.

»Glej ono staro gospo!« reče svoji ženi. Tudi Marička pogleda proti oknu in šepeta za se: osemindeset — hišna številka.

Karol Lepin je bil socijalni demokrat in kot tak je zabavljajl čez vse, kar je bilo drugemu ljudstvu drago. Večkrat so se sicer vzbudili v njegovem srečanju dvomi o tem, kar je slišal od svojih vodnikov pri socijalnih shodih, a ker se ni učil samostojno misliti, držal je z njimi. Doma pred svojo hčerko, ki jo je iz celega srca ljubil, ni smel govoriti kakor je bil vajen, zoper cerkev, duhovščino in vlado. Toliko je pri njem izprosila žena, kateri je obljubil, da ne bode govoril o svojih pregrešnih naukih vpričo nedolžnega, ljubljenega deteta.

Karol je bil mož-beseda; ljubil je svojo ženo Nežo. Le jedenkrat se je spozabil, na dan odkritja Mozartovega spomenika. Govoril je s svojo ženo o Mozartu, kar na enkrat vpraša Marička mater, ali zamorejo tudi otroci revnih starišev postati tako slavni kakor Mozart. Mati odgovori: »Da, Marička, a le taki otroci, ki Boga ljubijo.«

»Neumnica!« pristavi oče, »saj ni Boga!«

»Karol!« zakliče žena.

A Marička vpraša: »Kaj, oče, ne veste, da je Bog na nebu? Ako bi Boga ne bilo, ne bili bi vi, mati in tudi jaz Marička ne.«

Nedolžni otrok je začel očetu razlagati, čemur se je bil naučil v šoli o ljubem Bogu. Kako kaznuje nebeski Oče hudobne in dobre plačuje, kako je Bog ukazal otrokom stariše ljubiti, ubogati ter jih v starosti podpirati. Slednjič se pristavi: »Ko bi vsi otroci svoje stariše tako ljubili, kakor vas in mater jaz ljubim, vsem ljudem bi se dobro godilo. Saj je rekel Bog: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in dobro ti bo na zemlji.« Tako nas je učil gospod katehet.«

Toplo je poljubil oče svojo hčerko, šel ven in — se zjokal. Zakaj?

Od tedaj je Karol še bolj pazil, da ni žalil ne otroka ne žene s svojim brezbožnim govorjenjem. Žena se je strinjala sicer v mnogim s svojim možem, toda ni mogla slišati zabavljanja čez vero in duhovnike. Često je pravila svojemu možu: »Da, v mnogem imate prav;

ali kar vam vaši govorniki povedo, ni vselej resnica in vi se jim vsedete na limanice.«

Tvorniški delavci, s katerimi je Lepin delal, so zahtevali, da se jim zniža čas dela in zviša plača. Tovarnar ni mogel temu ustreči, ker bi bil samega sebe končal in zato so se dogovorili za stavko. Tovarnar je tvornico zaprl in posledica: čez dvesto delavcev je bilo brez kruha.

Lepin ni dobil vzlic iskanju nobenega dela. Da se nesreča dopolni, zbolela mu je še žena, ki je zaslužila z delom marsikateri goldinarček na teden. Zdaj je šel se ta dohodek po vodi. Za Maričko so bili hudi dnevi. Mati bolni, oče brez dela, lakota v hiši. Sleherni dan je molila k Bogu, da mati ozdravi in oče dobé delo.

Da se bo mera nesreče dovršila, grozil je hišni gospodar z odpovedjo. Lepin je bil dolžan za stanovanje že štiri mesece — od stavke — in hišni gospodar ni hotel dalje čakati. »Ako ne plačate do sobote, selili se boste!« s temi besedami je šel Karol od gospodarja.

Marička je prinesla iz bliznjega samostana nekaj juhe za mater. Malo je je še ostalo in tisto je nesla hčerka očetu: »Jejte oče, dobra je!« sili dete.

Ali oče ni slišal svojega otroka, hodil je po sobi, roki vil in klical: »Zapodil nas bo, zapodil na ulice! — H . . . naj vse vzame!«

»Oče,« pravi otrok, »dobri Bog bo zopet pomagal!«

»Miruj vendar s svojim —« že je hotel reči »Bogom«, toda ustavil se je o pravem času ter rekel samo: »Glej, da greš!«

Tako z njo oče še nikoli ni govoril. Marička gre žalostna k materini postelji, poljubi jih in hiti ven. Na ulicah je vse živo, a otrok ne sliši, ne vidi ničesar, misli le na mater, ki so ravno zaspali. Ravno vozi memo voz št. 88. Marički se zasveti v očeh, hiti in že zavija v okrožne ulice ter stopi v hišo. Stari vratar vpraša otroka, kam gre.

»Rada bi k stari gospej v prvem nadstropju,« pové Marička tiho.

»A tako!« pripomni vratar, ki so mu bili taki obiski znani; pokazal je še otroku stopnice.

V prvem nadstropju potrka Marička boječe na vrata. Dekla je odprla.

»Rada bi k starej gospej z belimi lasmi,« reče otrok.

»Čakaj!«

Za trenutek pride stara gospa. Prime Maričko za roko ter jo pelje v sobo.

»Kaj pa hočeš od mene, ljubi otrok?« vpraša jo stara dama.

Marička pripoveduje, kako se godi očetu brez dela, bolni materi, kako je videla voz št. 88, kako je šla 1. majnika v Prater s stariši, kako so oče staro gospo imenovali ter je slednjič prosila dela za očeta.

Gospa, znana d. brotnica revnih, je spoznala takoj, da ima pred seboj nedolžnega, nepokvarjenega otroka, da mora tudi njegova mati dobra biti, čeprav hodi oče po slabih potih. Da dekletcu pismo za očeta ter pošlje z njim svojega služabnika, jedino pričo brezštevilnih



dobrih del, da poizvé za domače razmere otrokovih starišev.

Marička pride domov in odda žalostnemu očetu pismo od stare gospé. Oče ga odpre, dobi v njem 25 gld. in opombo: »Pridite v nedeljo ob 11. uri k meni. A ... Z. ... grofinja.«

»Kdo ti je dal?« vpraša Lepin.

»Stara gospa«, odgovori Marička ter prične pripovedovati.

Mati posluša na postelji in reče možu: »Vidiš, Karol, Bog nas vendar ni zapustil!« Pokliče Maričko in jo s solznimi očmi poljubljuje.

Karol ni rekel ničesar; vzel je klobuk in palico ter odšel. Kam? V bližnjo cerkev.

Lepinova družina je bila rešena.

V nedeljo ob določeni uri je prišel Karol k grofinji. Prosil je odpusčanja ter zahvaljeval za pomoč.

Grofinja je pristavila: »Socijalni demokrat ste in govorili ste kakor vaši tovariši. Poskusite vendar enkrat samostojno misliti in kmalu boste sprevideli, da so stvari v resnici drugačne, kot kakor se vam slikajo. Odpuščam vam prav iz srca že zaradi dobrega vašega otroka. Pozdravite tudi svojo dobro ženo. Gotovo je tudi dobra mati, ker drugače bi ne imela toli pridnega otroka.«

Na priprošnjo grofinje je dobil Lepin v kratkem delo. Njegova žena je ozdravila in oskrbuje kot preje prav z veseljem svoje gospodinjstvo.

Od kar se je naučil Karol samostojno misliti, noče več slišati o socijalnih demokratih. Stara gospa mu je odprla oči in srce.

## Socijalni pogovori.

Bruseljski delavci so si ustanovili veliko gospodarsko društvo z imenom »Ljudska hiša«. Imajo namreč svojo pekarno, mesarijo, skladišče za premog in prodajalnice za razno blago. Leta 1896 so imeli čistega dobička 290 688 frankov. Kot kaže sklepni račun, je prinesla pekarna, kjer se je speklo 6,680.216 kosov kruha in se ga prodalo za 1,400.000 frankov — 252.913 frankov čistega dobička, mesarija — 100.365 frankov, manufakturna prodajalnica pa 123.279 frankov. Udov ima zadruga 15.000. Poleg drugih dobrot podpira društvo tudi svoje bolne člane. V njem nastavljenih delavcev je zdaj 250. Najnižji dnina znaša zanje po 5 frankov, t. j. skoraj poltretji goldinar. Zadruga si zida sedaj zopet novo hišo. — Tam bruseljska ustanova nam kaže, kaj se da napraviti z združenimi močmi. Bog daj, da bi se mi hoteli kaj naučiti od belgijskih tovarišev!

Poravnava z Ogerskim. Dne 27. t. m. se prične državni zbor. Jedna prvih stvari, o kateri se bo obravnavalo, je ogerska pogodba. Vlada bo na vsak način hotela spraviti svojo predlogo v veljavo. Ogri se nočejo vdati, torej se bomo morali vdajati mi. Tako misli Ba-

in sedaj hoče premotiti se Jugoslovane. Zato snujejo njemu vdani mozeje tako zvani jugoslovanski klub. Mi sodimo, da je mogoče jedinstveno postopanje med Jugoslovani samo v malo točkah. Da bi pa mozeje, ki doma zastopajo razna načela, se bore proti liberalstvu in socijalni demokraciji z liberalnimi poslanci se objemali, to bi bilo načelno krivično. Javno življenje ni komedija!

Judje in zadnje volitve. Lepše se ni moglo pokazati prijateljstvo med judi in socijalnimi demokrati, kot se je pokazalo pri zadnjih volitvah. Po vsi Avstriji so šli judje v ogenj za socijalne demokrate in so se večinoma pošteno osmudili. Na Dunaju, na Češkem in na Moravskem so se kakor stekli psi bojevali proti krščansko-socijalnim kandidatom. Zato je delal popolnoma v smislu svojih judovskih bratcev judovski vodja ljubljanske tovarne za klej, ki je svojim delavcem naravnost zapovedal, da morajo voliti socijalne demokrate. Od svoje strani je tudi on spričal, da socijalna demokracija ni delovala, marveč judovska stranka. Načelnega boja proti nji spleh ni drugod, razven pri odločno krščanskih strankah. Samo ta se ustavlja njenemu nasilju in samo ta se trudi, da odstrani od človeške družbe pretčo nevarnost. Liberalci so se vezali ž njo, nacijonalcii so jo negovali; sama je pa tudi podpirala v boju vse tiste, ki so nastopili proti krščanskim možem. Pri ti priliki se je pokazala socijalna demokracija še mnogo grje, nego preje, ker je vrgla od sebe tudi svojo dozda toliko hvalisano močatost in odkritosičnost. Prilizovala in hlinila se je, kar je le mogla. — V Idriji so se n. pr. socijalni demokratje ustili, da bodo volili svojega kandidata Marna. Toda ob času volitve so razven par glasov volili liberalnega poslanca dr. Ferjančiča. Tudi v Ljubljani so agitirali za »Narodovega« priporočencea. Prepričani smo, da mora taka grda stranka poginiti v lastnem gnoju. Čim preje, tem bolje!

Društvo za bolne delavce, ki ne dobijo nobene podpore pri bolniških blagajnah, se je ustanovilo pred par leti v Lipskem. Nekaj za delavce vnetih mož in žen je jelo nabirati prostovoljne darove in je res nabralo kmalu 24.657 40 mark. Društvo deluje zastonj. L. 1896 je pomagalo 346 prosilcem; vsega skupaj je bilo izdalo 7716 02 mark. Tudi pri nas je mnogo delavcev in delavk, ki so nad postavno dobo bolni in so ob času najhujše stiske brez vsake redne podpore. Vzlasti jetični delavci in delavke so usmiljenja vredni. Zakaj mora biti vse, kar služi delavcem v korist, le na Nemschem? Zakaj se tudi pri nas ne združijo dobrotni ljudje, ki bi ustanovili tako podporno društvo?

Stanovanjski uradi. V dolenjem avstrijskem deželnem zboru se je stavil v zadnjem zasedanju predlog, po katerem bi se izdatneje skrbelo za zdrava stanovanja. Po državnem zakonu dne 30. aprila 1890 imajo dežele pravico skrbeti za zdravje po stanovanjih (§ 3), toda dozda se se ni nič storilo v tem oziru. Zato predlaga omenjeni predlog, naj se ustanove posebni uradi za stanovanja, ki naj l. redoma pregledujejo stanovanja in ukazujejo, da se odstranijo nezdrave nerednosti, 2. naj



skrbé, da se neposlušni hišni lastniki kaznujejo, 3. kedar je nevarnost velika, naj prepovedo za posamezne oddelke vsprejemati stanovnike, in 4. če drugače ni mogoče, naj se ukaže, da se dotični hišni del podere. Udje v teh uradih naj bi bili zdravniki in stavbni izvedenci; njihovo delovanje bodi samostojno in se izvršuj pod nadzorstvom občinskih svetov in deželnega odbora. — Kdaj se bo pri nas kaj sprožilo v tem oziru?

**Judovska moč.** Kako si znajo pridobiti judje moč v svoje roke, nam kaže posebno jasno francoska država. Med 38 milijoni ljudij na Francoskem je 100.000 judov. A med temi je 49 prefektov, 19 državnih svetnikov, 10 kasacijskih sodnikov, 10 pariških svetnikov, 14 tacihi, ki imajo najvplivnejša mesta pri raznih ministerstvih. Če vihu tega še pristavljamo, da imajo tudi na Francoskem v rokah denarno spekulacijo in da v trgovini večinoma odločuje judovska beseda, potem smo pokazali, kako žalostne razmere vladajo ondi. Judje povsod zlorablajo slobodo, ki se jim da in zato postanejo krščanski narodi judovski hlapci, čim jim ne postavljajo strogih meja.

## Drobtine.

**Gospodi pri Slovenskem Narodu.** Če se je v št. 59 m zljubilo nekoliko pomorčevati se glede volitev z nasprotnimi strankami. Najbolj pa je pokazala svojo jezico slov. krščanskim socializmom, ki niso iz svojega programa katoliške vere izbacili, kakor druge. Olovek, ki to zmes bere, res ne more razločiti, se li "Narodoveci" bore za narod, ali le proti veri, kajti vsako še tako opravičeno postopanje kat. stranke zavijajo v tako čudno zunanost, da bi jej le veljavo pred ljudstvom odzeli ali vsaj osmešili. Kdor vé, kako pogubna je vsaka demokracija v verskem, kakor v narodnem oziru, se bo pač čudom čudil prizanesljivosti "Narodovega" listkarja do teh nebodijih treba med tem, ko se kolmi bije in laže čez krščanske moze. Oponaša jim, da so nervozno tekali s trebojnimi pentljami sem ter tja, da so imeli celo trumo sijakarjev na jetih, predbaciva jim, da so imeli polne mize pijače in jestvin, da so plačevali literček za literčkom, golaže, pečenke, klobase in (prav po rudečkarско) "ajmoht", da so v družbi s kronicami premagali celo najupornejše itd. No, pa vse to bi se dalo morda še kako izgovoriti, da se niste 18. t. m. sami prav nad tem pregrešili, kar ste pred par dnevi za tako nizko smatrali in kršč. social. pripisovali. Omenjeni dan pokazala se je namreč Vaša inteligenca v vsem svojem sijaju. Kdor ni vedel, kaj to vozarenje, vpitje: „auf!“ polulicah in gostilnah p meni, bi pač lahko mislil, da Ljubljancani v postu pustni torek obhajajo. Vsakdo si bo lahko ta dan v spominu ohranil, v zlasti pa sijakarški konji, ki so bili od jutra do večera vsi v „narodnem kšoftu“. Da se je ta dan tudi na „puftu“ pilo, reče vsakdo, ki je iz „Narodom“ volil; meni je pravil neki volilec, da so ga z družinami vred čez polnoč zastonj „vlekli“. — Zadnjič ste rekli, da ste v boju častno propali, ali ste morda tudi zdaj častno zmagali? Ha, ha!

Már se pri Vas ni prepričanje za vino, pivo, „ajmoht“, golaž, žganje in kronice kupovalo? Seveda, Vi ste jako pozabljeni, zato tega morda več ne veste! Kje je Vaša moč, to, kar ste se nadevali ob porazu prvih volitev? Ste jo már z „ajmohtom“ zamenjali? Sramotno! — Sklepno naj še izrazim svoje začudenje, da se tako inteligenten list, kakor je „Slov. Narod“, ne more „fabričank in branjev“ ogniti. Na grobado svojih gorostasnih lažij, priložil je še, da so se pritoževale, da niso kakor Američanke enakopravne z možmi, ki bi izvestno pomagale k slavju dr. Jan. Ev. Kreka. Gospod listkar, kolikor je meni znano, se ni še nikdar katera izmed navedenih ptezala za volilno pravico, vedite pa, če bi jo imele, da bi jo vedele bolje vporabiti, kakor tisti, ki po vgladu faliranih študentov — ali po Schvegel-Tavčarjevi godbi plešejo. Sploh pa menda niste v svojem obupu radi propada Vaše stranke tako daleč prišli, da bi tovarniške delavke in branjke tega sumili? Zato bo vsakdo pritrdil sičr umazanemu „Delavcu“, ki je rekel, da ste potapljača siri stranka, katera se posluži vsake slamice, da bi se naposled vršju obdržala. Zato želim Vaši stranki, da naj čim preje pride v zasluženi pokoj in mirno naj počiva!

**Socijalni demokratje — topovi.** Dne 11. t. m. zvečer o mraku udrlo je kakih 17 mož socijalnih demokratov na Dunaju v uredništvo protisemitskega časopisa „Brod u. Freiheit“. Že poprej so junaki Adlerjeve „Leibgarde“ tuhtali, kako bi prišli v uredništvo. Toda ker so videli notri vedno urednika, toraj možaka četudi samega niso si upali napraviti napada. Dne 11. so pa izvolili, da se dan ni notri urednika in da ga namestuje njegova žena, so proti večeru pridri noter, in so pričeli kakor pravi razbojniki razmetavati po pisarni. Odprli so neko mizo ter so pobrali nekaj spisov in tudi knjige so poropali. Gotovo so mislili, da se nahaja v miznem predalu kaj denarja, ko pa tistega ni bilo, zadovoljili so se s spisi. Zunanji so pa „sodrug in sodruginje“ kričale, naj pobijejo urednika. Te prijateljice „svoobodne ljubezni“ so bile pri tem popolno podivjane. Nekoga, ki je hotel iti po stražo, so prijelini pretepli. Ko so prišli stražniki, razpršili so se junaki na vse strani. Kedo je poropal in pokradel spise in knjige, se ne ve. Tu se nam zopet jasno zrcali ob prihodnja socijalno-demokratska država, ki ne more biti družega kot družba tolovajev, tatov, goljufov in pa ne sramu, kakor se je pokazalo pri napadu na uredništvo časopisa „Brod u. Freiheit“. Vsak pošten človek bi se moral ogibati take družbe. Daleč je zabredla socijalna demokracija. Radovedni smo le, kaj pravijo o tem udeleženi njihovi voditelji judje Adler in Comp. Na Dunaju morajo to roparsko druhal pač dobro poznati, ker so jim bo 9. t. m. tako dobro posvetili. Niti eden socijalno demokratski kandidat ni voljen v Dolenji Avstriji — podrla so jih vse devet, med njimi prve velikosti Adler, Reumann, Schuhmeier, Nemeč in drugi. Sedaj socijalni demokratje kažejo se zaslepljenim delavcem, koliko moč imate na Dunaju. Kdo vam bode še kaj verjel? Kakor na Dunaju tako so propadli po vseh alpskih deželah, le na Češkem, v Galiciji in v Sleziji so dobili nekaj mandatov.



V Gradcu je prodel pri ozi volitvi socijalni demokrat Resel s pomočjo nacionalcev — je pač tako kot pri nas, liberalci in socijalni demokratje se hratijo povsod, koder treba v boj proti krščanskemu ljudstvu. Bralcem „Glasnika“ toplo priporočamo, da gledajo na to, da se razširja krščansko-socijalna organizacija. Nam vsem velja: „Boj socijalni demokraciji na vsej črti!“

Socijalnih demokratov je izvoljenih 14 v drž. zbor. Največ jih je prišlo s Češkega, ker je ravno češka dežela najmanj storila v načelnem boju proti liberalstvu. Kjer je obilo liberalcev, tam je tudi mnogo socijalnih demokratov. Boj proti liberalizmu, boj za krščanska načela je pa h krati najboljši jez proti socijalni demokraciji. Socijalisti so upali, da jih spravijo več v zbornico. Toda pošteno so se opekli. Vzlasti so na Dolnjem Avstrijskem in na Dunaju pogoreli, da je groza. In sicer so propadli ravno največji kričarji, katerih nekatere smo imeli pri lito slišati že tudi v Ljubljani. Tako je propadel Rajman, Breitschneider, ki vzlasti zagovarja „prosto ljubezen“, brezbozni Wučel, strastni David, Šumajer, ki zna najostudnejše zabavljati po socijalističnih časopisih in, — kar je najlepše — tudi judovski paša dr. Adler. Nasproti temu silovitemu hojskaču je zmagal navaden socijalni trgovski pomočnik Prphaska. Lepo je bilo, ko so vsi krščansko misleči možje v prijazni jedinstvi šli pogumno v boj proti socijalni demokraciji, ko je tudi kardinal nadškof dr. Gruba prišel na volišče in oddal svoj glas trgovskemu pomočniku. Judje so padli; vsi njihovi tisočaki niso mogli rešiti gnjile socijalne demokracije. Surovosti, s katerimi so socijalisti ob zadnjih volitvah nastopali, presegajo vse meje. Gorje duhovniku, ki se je prikazal na volišče. Vzlasti graški „sodruzi“ so kot za stavo divjali in besneli. Žugali so s kamnom, kroglo in nožem. Uboge misijonarje-lazariste, ki so se vračali od nekega misijona, so čakali socijalisti pred kolodvorom hoteč jih napasti. Komaj so se rešili. Stani so ti suroveži že ves izgubili. Zato delajo tako. A pride čas, ko jim vsa Avstrija in celi svet pokaže to, kar sta pri zadnjih volitvah pokazali jedino le Ljubljana in Dunaj, da jih vrže.

Kapitalisti se najbolj bojé delavskih organizacij. Tega nočejo na noben način dopustiti, da bi imeli delavci pravico tudi kaj govoriti. Zato pa ravno nočejo priznavati njihovih zvez. Iz zadnjega časa imamo več tacihi slučajev. Tako so n. pr. pri hamburški stavki podjetniki odklanjali vsako pogajanje z delavskimi organizacijami. V Dortmundu so rudniški lastniki in v Ofenbahu tvorničarji za črevlje ravno tako odgovorili delavskim zvezam, ki so zahtevale zboljšane plače. Dejali so namreč, da se hočejo pogajati s posameznimi delavci, ne pa z zvezo. — Zato nas pa tembolj veseli, da moremo v tem oziru navesti drugačen lepši vzgled. Stavbeni podjetniki v Lipskem so na jednake zahtevo stavbne delavske organizacije odgovorili, da jim je popolnoma všeč skupno pogajanje. Zato so zbrali šest zidarjev in tri tesarske mojstre; delavcem so pa naročili, naj izvolijo šest zidarjev in tri tesarje v skupni posvet. Tako je prav! Zato za-

hlevamo pri nas zakonito samostojnost delavskih zvez in po zakonu določeno upravičenost njihovega delovanja v delavskih zadevah.

Iz Medvod. Gospod V. . . . . e Z. . . e iz Medvod se jako huduje zaradi dopisa v zadnji številki „Glasnika“, kako je mrtvega obujal. On pravi, da mora zvedeti, kdo je pisal iz Medvod dopis. Radovedni smo, kaj namerava z dopisnikom? Da si pa g. V. Z. ne bo predolgo glave belil, mu tukaj javno povem dopisnika. Dopisnik je gosp. V. Z. sam. Ni sicer pisal on omenjenega dopisa, ampak s svojo olikanostjo je dal povod, da je prišla tudi ta redka novica v „Glasnik“. Bil sem 14. februarja t. l. v Medvodah; stopim v neko gostilno in tukaj je bil glavni predmet, kako je V. Z. mrtvega obujal. Mislil sem si: tukaj so pa jako mogočni socijuzi. Da se pa bolj prepričam o ti stvari, stopim v drugo hišo k nekemu prijatelju in tam izvem ravno isto neumnost, grem še dalje v drugo gostilno in slišim ravno tak pogovor. Tako sem bil prepričan, da je resnica, o čemur ljudje govorijo, in nekdo mi še potrdi, da ga je sam slišal. Vidite g. Z., tako je skočil omenjeni dopis v „Glasnik“. In Vam svetujem g. Z., da Vam ne bo treba letati od hiše do hiše vpraševati, kdo je to slišal ali govoril, da Vam ne bo treba krekodilevih solza točiti, bodite nekoliko bolj trezni in premislite prej predno bedete take burke uganjali. Boljše je dyakrat premisliti, kakor enkrat neumno govoriti. Na svidenje g. V. Z. R. mar.

Iz Podgorja pri Kamniku. Pri nas zidajo nov zvonik; podjetnik te stavbe je prav dober krščansk mož. On prav pošteno ravna s svojimi delavci. Ali naš župan, ki je tudi pri stavbenem odboru, marsikatega delavca počrni. Tako se je zgodilo, da je podjetnik delavca V. V. mislil vzeti v delo, ali župan mu je zabranil, češ on ni moj prijatelj. Ali je to pravično? Sodim, da ne. Zato bodo tudi volici svoj čas odgovarjali.

Železničarska strokovna društva so od dne 18. t. m. razpuščena. Ministerstvo jih je prepovedalo, češ, da so se vtikala v stvari, ki jim po postavi niso bile dovoljene. Železničarji se pri tem lahko prepričajo, da po ti poti, po kateri sordozdaj hodili, ne pridejo nikamor. Otresejo naj se torej svojih vsiljivih socijalističnih zapeljivcev in naj se združijo v zdravi krepki, krščansko-socijalni organizaciji. To združevanje jedino jim bo pomagalo. Dunajski železničarji so že pričeli in neki nadsprevednik že sklicuje svoje tovariše h kršč. socijalnemu shodu. Bog daj srečo! Slovenski železničarji, vzdramite se še vi!

Železničarska zveza po temelju krščanske vere se na Bavarskem krasno razvija. Odkar so jo ustanovili, so že mnogo dosegli. Vzlasti zadnji čas ji je pristopilo zopet mnogo udev in nadejati se je, da bo v kratkem času z malimi izjemami vse železničasko osebje pristopilo h krščanski organizaciji. Kar je na Bavarskem mogoče, je gotovo mogoče tudi pri nas. Saj je še dovolj značajnih krščanskih mož v železničarski službi. Bog daj, da se vzdramijo.



Kako se dela z ljudmi? V Jevskem tečniku je bil priobčen ta-le oglas: »V ponedeljek dne 11. jan. t. l. ob 3. uri popoldne se bo v Hemerihovi gostilni tukaj dal na rejo novorojen otrok na račun ubožne blagajne. Sposobni ponudniki se vabijo. — Sengwarden (Oldenburg) 6. jan. 1897. — Harmo — župan. — Otroci se potemtako oddajajo kot na dražbi — v gostilni tistemu, ki najmanj zahteva za njihovo preskrbljevanje. Ali ni podobno suženjskim sejmom?

Graški Volksblatt piše, da so v Gradcu vsi namestniški svetovalci in celo cesarski namestnik sam, glasovali za socijalnega demokrata Resela proti krščansko-socijalnemu Gutjaru. Kako naj se imenuje tako delovanje, prepustimo svojim bralcem. Uci nas pa, da nimamo v svojem boju od zgoraj ničesar pričakovati.

## Izjava.

Ker se trosi govorica, da sem jaz ob času zadnjih volitev kot agitator za krščansko socijalno stranko služil na dan po 1 gl. 50 kr. in se vozil v sijakarju, imenujem javno vsacega, kedor to trdi, naj si bo tudi pisar pri drž. železnici, lažnika in nesramnega obrekovalca.

Jan. Jerančič.

## Izjava.

Podpisani izjavljam, da je napadanje z dne 18. t. m. v gostilni pri Debelaku v Vodmatu, da sem bil jaz iz odbora slov. kat. delavskega društva izobčen, grda laž. Dokler dotičnik tega ne prekliče, je lažnik. Res je sicer, da sem jaz izstopil iz odbora ali sam sem se pismeno odpovedal, ker mi službeni čas ni dopuščal. Priča temu je vseh 9. odbornikov.

Matej Ferko.

## Krojaškega pomočnika

takoj sprejemem pod ugodnimi pogoji. Jožef Sterniša, krojaški mojster v Svibnem pri Radečah.

Čast domačemu obrtu!



Svoji k svojim!

Preč. duhovščini in sl. občinstvu se priporočam v izdelovanje

vsakovrstne obleke

po zelo nizki ceni z dobro postrežbo

Fr. Pavšner

krojač

Valvazorjev trg št. 4 v Ljubljani.

Jakob Oblak,

podobar in pozlatar,

v Ljubljani, Križevniške ulice št. 7

priporoča svojo obrt občinstvu, zlasti duhovščini in mizarjem.

urar

LUKA VILHAR

urar

Vodnikove ulice št. 4

priporoča veliko zalogo trpeznega, ličnega blaga po najnižjih cenah.

Fr. Breskvar

knjigovez Pred škofijo št. 6

se priporoča obilnemu naročevanju. Vzlasti ima v zalogi mnogo trpeznih, lepih platnic za knjige družbe sv. Mohorja. Izdeluje vsakoršne, tudi najfinejše platnice. Prevezava misale. Priporoča platnice za Pietersnik-Wolflov slovar 1 zv. — 90 kr., z vezavo vred 1 gl. 40 kr., platnice za Dom in Svet po 70 kr., z vezavo 1 gl. 20 kr.

Josip Cvetrečnik,

sobni slikar

v Ljubljani, Karlovska cesta 2

24-6

se priporoča.

Kdo pije

Kathreiner

Mneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Prihodnja številka Glasnika izide 8. aprila.